

Приказка за годинитѣ.

На колко си години?

Ти, малко юначе, съ рунтазото мечо калпаче, дето сега си навело очи надъ книжката, кажи, какво има въ твоята шарена торбичка? Всѣко утро, когато трѣгвашъ на училище, мама ти гужда читанката, молива и една топла пита рѣжена. Ти я премѣташъ презъ рамо и като пиле прѣпвашъ по кривата уличка, надъ която тежатъ отрупанитѣ съ снѣгъ клони на крушитѣ. Ти не знаешъ

има ли друго въ торбичката. Я брѣкни! Тамъ сж твоитѣ бѣли години.

Чувай да ти разкажа за годинитѣ. Едно време нѣмало години. Направилъ дѣдо Господъ земята, направилъ Адама и Ева и ги проводилъ да живѣятъ долу. Отъ райската градина той откъсналъ една круша, разхапалъ я и пусналъ две черни семки на земята. Порасли отъ семкитѣ

две голѣми дървета, цѣвнали, дали плодъ. Хлѣбъ нѣмало и първитѣ жители на долния свѣтъ ядѣли круши. Яли круши и расли. Расли и не остарявали. Дветѣ круши извивали станъ нагоре къмъ облацитѣ, разперяли клони, шумѣли голѣмитѣ имъ листа. Всѣки листъ билъ голѣмъ колкото сламения покривъ на житенъ кошъ. Дърветата растатъ, ама и Адамъ и Ева не лѣжатъ. Не щешъ ли, по едно време — не се знае кога, защото години нѣмало — двамата първи хора на земята порасли толкова голѣми, че калпакътъ на Адама опиралъ о небето, а Ева, като се пресѣгала, ловѣла звезди и ги нижела на герданя си. Тѣ ходѣли като два великана. Планини и морета прескачали. Отъ тѣхното колѣно трѣбва да е на-